

і гаряче – і добре
як у любові
мені снилися зорі
усі у вогні
міриади ліхтариків бога
мені снилося Небо
і риби у нім
що вертались додому
у Море

* * *

йшов в небуття – вгору і вниз манівцями
диким звіром чув – до світла таки дійду
їй же богу – кожному й всім по вірі
я минулий помер – а я справжній іще гряду
десь в мені відболить усе те – що не відболіло
обернеться землею – перемелеться все у дерть
стане все без тіней – зовсім голим і зовсім білим
смыслом всіх речей наповниться світ ущертъ
навчимося любити – бо як же жити інакше
будемо плакати в мороці – бо просто плачеться вдвох
більше не буде мого чи твого – бо народиться наше
я ішов в небуття – а у ньому спав собі бог!..

* * *

світ такий нетривкий – озирнувся – і ти вже не ти
дороги не ті – навколо дерева кошлаті
я б хотів поміж них дубом собі прорости
у суєтності днів поміж лісу вічністю стати
хилитатись від вітру – не від дрібки тривоги
серцевину мати м'яку – вкриту міцною корою
щоб із лівого боку укривав мене теплий мох
щоби добре було лишатись сам на сам із собою
світ такий нетривкий – озирнувся – і ти вже не ти
ми минаєм як листя пожовкле у дуба
я хотів би таки між інших дерев прорости
щоб весною зеленим відбутись